

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 59.771 van 23 mei 1996
in de zaak A. 62.762/VII-13.057.**

In zake : Roger VERWIMP,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. DE LAT en E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II laan 117

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1, bus 22

tussenkommende partij :

Gerard ZELS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten H. GEYSKENS, A. VANDEURZEN,
C. COOMANS, A. VAN DER GRAESEN, M. BOES en
W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Advocaat E. BREWAEYS op 14 maart 1995 namens Roger VERWIMP heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting van 26 januari 1995 waarbij het beroep van ondermeer G. ZELS van 7 januari 1993 tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 29 oktober 1992 tot het verlenen aan de verzoekende partij van de exploitatievergunning om aan de Herentalsesteenweg te Herenthout een motorbrandstoffenstation in bedrijf te stellen,

gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven en de vergunning wordt geweigerd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. BAERT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 26 maart 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 april 1996;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. VERMEIRE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat J. VAN DE Vyver, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat M. BOES, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur J. BAERT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat met een verzoekschrift van 13 april 1995 Gerard ZELS heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in het tweede middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, met name de verplichting voor de overheid haar beslissing binnen een redelijke termijn te nemen; dat zij in dit verband doet gelden wat volgt :

"In het huidige geval werd het beroep ingediend op 7 januari 1993, terwijl de bestreden beslissing pas op 26 januari 1995 genomen werd en pas op 15 februari 1995 ter kennis van verzoeker werd gebracht.

Het is niet onredelijk te stellen dat de verwerende partij binnen een redelijke termijn uitspraak zou moeten doen over het beroep, nu zij door de wetgever, voor de toekomst, in artikel 23, § 2, van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning aan een termijn van 5 maanden gebonden werd, en die termijn nog eens aan zichzelf opgelegd heeft in artikel 52, 5, A Vlareme I.

Nu zowel de decreetgever als de verwerende partij zelf, voor wat de procedures inzake milieuvergunningen betreft, van oordeel zijn dat een dergelijke vergunningsprocedure in beroep op 5 maanden moet kunnen worden behandeld, is een termijn van 24 maanden alleszins onredelijk.

Overwegende dat in de nota de verwerende partij antwoordt dat voor de uitspraak op het beroep - dat te dezen trouwens niet door de verzoekende partij was ingesteld - door de wetgever geen termijn is opgelegd; dat zij eraan toevoegt dat de verzoekende partij, die nooit aandrang op een spoedige beslissing, haar middel niet kan steunen op decretale en reglementaire bepalingen die per 1 september 1991 van kracht

werden en die niet van toepassing zijn op vergunningsaanvragen als de onderhavige die zijn ingediend vóór die datum;

Overwegende dat de aan deze zaak te gronde liggende vergunningsaanvraag is ingediend op 2 mei 1991; dat ze met toepassing van het bepaalde in artikel 43, eerste lid, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, en van artikel 80 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I), is afgehandeld volgens de procedure die gold op de dag van de aanvraag, te weten de regeling van het Algemeen reglement voor de arbeidsbescherming, goedgekeurd bij het besluit van de Regent van 11 februari 1946 (ARAB); dat zo dit laatste besluit weliswaar enkel met betrekking tot de beslissing in eerste aanleg bepaalt binnen welke termijn ze moet worden genomen en niets voorschrijft met betrekking tot de beslissing in beroep, daaruit evenwel niet volgt dat die beslissing niet binnen een redelijke termijn moet worden genomen; dat de redelijkheid van deze termijn voornamelijk wordt bepaald door de mogelijkheid voor de bestuursoverheid om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het haar mogelijk moeten maken om met kennis van zaken tot een beslissing te komen;

Overwegende dat zowel de aanhef van het bestreden besluit als de stukken van het administratief dossier doen blijken dat het besluit van de bestendige deputatie van 29 oktober 1992 is aangeplakt van 5 januari tot en met 14 januari 1993; dat het echtpaar Zels-Nickmans op 7 januari 1993 bij de minister beroep heeft aangetekend; dat met een schrijven van 17 februari 1993 het hoofdbestuur Milieuvergunningen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de verzoekende partij in kennis heeft gesteld van het beroep, waarna de

raadsman van deze partij met een brief van 26 februari 1993 aan dit bestuur heeft gevraagd dat zijn cliënt zou worden gehoord; dat dit bestuur zijn advies heeft verleend op 26 oktober 1994; dat op 29 september 1993 en op 3 maart 1994 advies is gevraagd aan het bestuur Ruimtelijke Ordening dat op de dag van het bestreden besluit nog niets van zich had laten horen zodat "volgens de bepalingen van artikel 9bis van het ARAB de zaak kan doorgaan"; dat het bestreden besluit op 26 januari 1995 is genomen; dat de redengeving ervan deels in extenso en deels in samenvatting een weergave is van het advies van het bestuur Milieuvergunningen; dat laatstgenoemd advies, dat op algemene juridische beschouwingen en op niet-ingewikkelde feitelijke gegevens is gesteund, niet doet blijken van een bijzondere complexiteit van de zaak; dat gelet op wat voorafgaat, een tijdsverloop van twintig maanden tussen de ontvangstmelding van het beroep door het hoofdbestuur en de datum van zijn advies, en van nog eens drie maanden tussen de datum van dat advies en de uitspraak in beroep, onredelijk lijkt; dat het middel ernstig is;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat de verzoekende partij onder meer doet gelden dat zij ten gevolge van het bestreden besluit verplicht zal zijn "de activiteit van het benzinestation, haar enige bron van inkomsten, te staken", dat het geen uitgebreid betoog behoeft om aan te tonen dat zij niet zomaar, in de onmiddellijke omgeving, een ander pompstation zal kunnen openen, dat de stopzetting van de exploitatie onvermijdelijk tot het faillissement moet leiden, hetgeen alleszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt;

Overwegende dat de verzoekende partij met dit betoog voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar

een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen; dat de opwerping van de verwerende partij volgens welke het nadeel aan het eigen toedoen van de verzoekende partij is te wijten omdat zij, in weerwil van de administratieve beroepen, toch is overgegaan tot de bouw en het in werking stellen van de inrichting, niet kan worden aangehouden, rekening gehouden, eensdeels, met het feit dat het nemen van een dergelijk risico tot het wezen zelf van het zelfstandig ondernemen behoort en, anderdeels, met de duur van de beroepsprocedure; dat het argument van de verzoeker in tussenkomst, waarvolgens de verzoekende partij nog andere bedrijven exploiteert en andere inkomsten heeft, geen steun vindt in het dossier; dat in die omstandigheden geen meer concrete gegevens en stavingsstukken met betrekking tot het nadeel zijn vereist;

Overwegende dat de voorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing van het bestreden besluit vervuld zijn;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Gerard ZELS in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting van 26 januari 1995 waarbij het beroep van ondermeer G. ZELS tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 29 oktober 1992 tot het verlenen aan Roger VERWIMP van de exploitatievergunning om aan de Herentalsesteenweg te Herenthout een motorbrandstoffenstation in bedrijf te stellen, gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven en de vergunning wordt geweigerd.

Artikel 3.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Artikel 4.

Dit arrest zal op dezelfde wijze worden bekendgemaakt als het vernietigde besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig mei 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	staatsraad,
de H.	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

J. VERMEIRE.